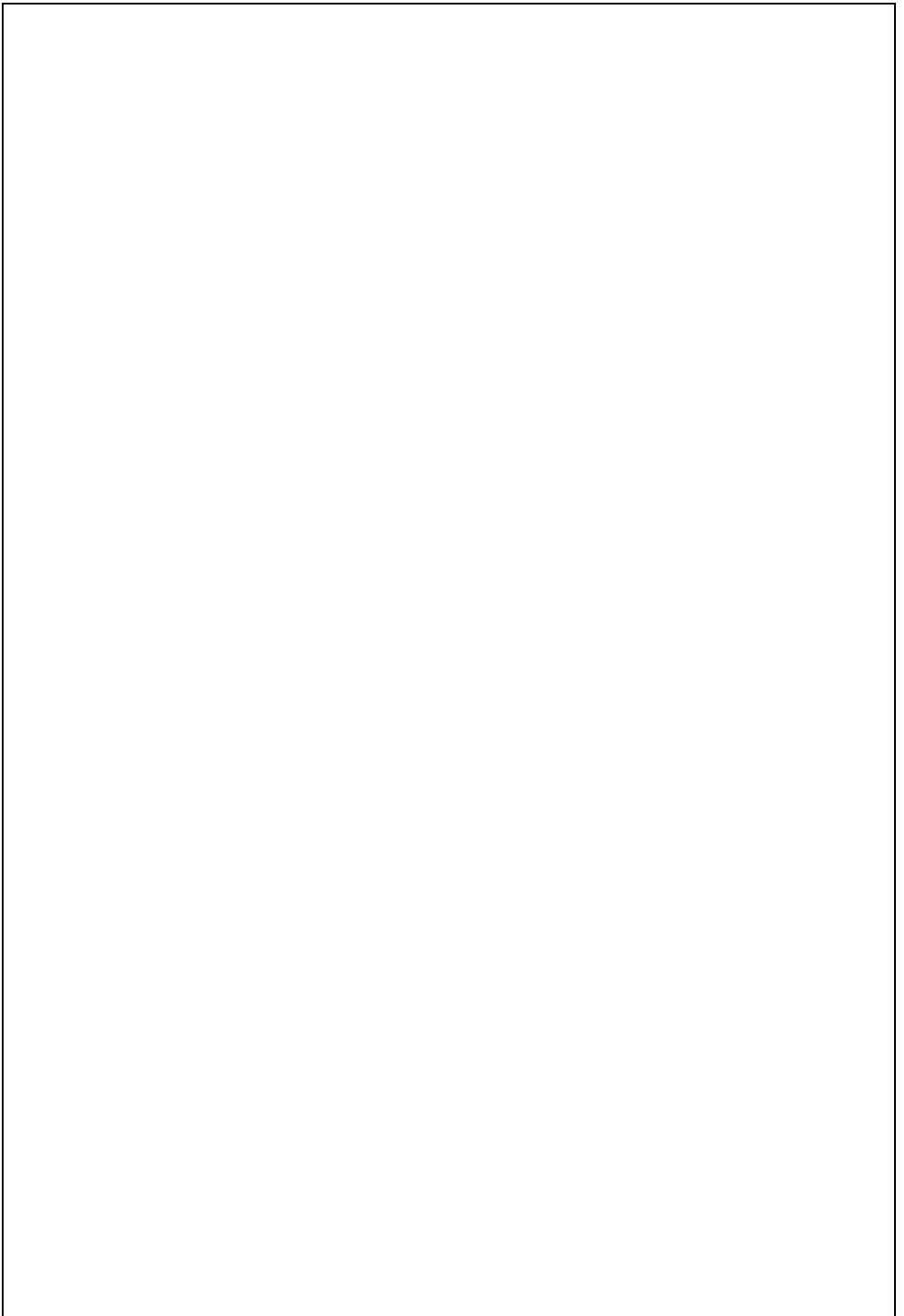

A D E P T I

JOHANNES
NEFASTOS

MMVIII

LUKIJALLE

Tässä kirjoituksessa olen koettanut selvittää adeptiuden olemusta sen yksilöllisestä syntyhistoriasta käsin – toisin sanoen, sen kapean tien tuloksena, jonka okkultisti on kulkenut viiden vihkimyksen portin lävitse. Jos onnistumme saamaan jonkinlaisen kuvan siitä, millaisia ominaisuuksia neljä aiempaa astetta ovat hänessä kehittäneet, me toivon mukaan opimme ymmärtämään jotain myös adeptin korkeasta ihanteesta ja hänen välttämättä ilmentämistään ominaisuuksista. Sillä lopullinen saavutus on aiempien asteiden kruunu, eikä se voi ilmentyä muutoin kuin niiden valmistamalle pohjalle.

Lukijan on hyvä muistaa paitsi se ilmeinen tosiasia, että kaikki tässä esitetyt näkemykset ovat yksinomaan omia hypoteesejani, myös se vihkimystietoon yleisesti liittyvä seikka, että ainoat, jotka voisivat antaa täydellistä tietoa, ovat kielletyt sitä luovuttamasta. Niin ollen ne, jotka asiasta voivat mielipiteitään esittää ovat samalla niitä, jotka eivät vielä ole koko totuutta nähneet. Tämä paradoksi tekee ymmärrettäväksi myös sen, että lukijan on aina oltava varuillaan ja tutkittava varoen kaikkea annettua tietoa – vertailtava ja harkittava, eikä otettava mitään tiedonantoja näistä moniulotteisista asioista absoluuttisena totuutena. Ne jotka tietävät ovat hiljaa, eikä mikään auktoriteetin varjolla annettu manifesti voi olla pätevä.

Etsikäämme hartautta luonnon syvien asioiden äärellä.

Johannes Nefastos, 24. 4. 2008

I

Adepti eli ”saavuttanut”¹ on eräs nimitys vihityille, toisin sanoen käytännöllisen okkultismin hengelliseen ja kokonaisvaltaiseen tiedostamiseen ja täyteen uudestisyntymiseen yltäneille henkilöille. Sanaa on käytetty milloin rajatummissa, milloin väljemmässä merkityksessä, ja populaarit tahot ovat tietenkin tuoneet sen merkityksen tavattoman lähelle maata, tehden adeptiudesta vain erään nimikkeen okkultisti-*pyrkijälle* – ihmiselle, jonka spiritualistinen ja holistinen maailmankuva voi olla hyvinkin outo vielä nykyaikana, mutta joka älyllisperäisestä tiedostaan huolimatta ei välttämättä ole vihitty ensimmäisiinkään todellisen okkultismin asteisiin. Vihkimys muuttaa ihmistä henkisenä ja eettisenä olentona radikaalisti.

Teosofiassa sana adepti hioutui merkitsemään nk. viidennen vihkimyksen ottaneita, ”täysin vihittyjä” ihmisiä, ja on tuskin tarpeellista muuttaa tätä soveliasta käytäntöä. Mutta mitä oikeastaan merkitsevät nämä viisi vihkimystä? Pekka Ervast² nimeää ne seuraavasti:

- I**   **Merkurius**-vihkimys
- II**   **Venus**-vihkimys
- III**   **Maa**-vihkimys
- IV**   **Mars**-vihkimys
- V**   **Jupiter**-vihkimys

---

¹ Latinan sanasta *adeptio*, saavuttaminen. Vrt. sanskritin *joogaan*, joka merkitsee yhdistymistä. Molempien kohde on selvästikin numeeni.

² *Tähtikoulut* –teoksessa. Ks. myös Baileyn *Vihkimykset (Initiations, Human and Solar)*.

Muita asteita seuraa tämän jälkeen, mutta riittää, että tässä paneudumme näihin viiteen, joiden ottaminen merkitsee jo valtavaa voiman ja ymmärryksen – ja vastuun – lisääntymistä.

Kuten Ervast esittää, Mars-vihkimys on raja ”vanhan liiton” ja ”uuden liiton” välillä.³ Vanhan maailman vihkimysjärjestelmä oli hyvin perinnetietoinen ja tarkasti organisoitu siinä missä nykymaailmassa ihmisen yksilöllisyys näyttelee oleellista osaa. Entisaikaan okkultismi tunnettiin – ideana, ei tietenkään opillisena kokonaisuutena – yleisesti, ja kussakin maassa oli enemmän tai vähemmän julkisesti toimivat mysteerikoulunsa, jotka sittemmin suljettiin. Niissä oppilailta vaadittiin lujaa itsekuria ja ulkoista mielenhallintaa. Pyrkijän oli pääsääntöisesti kyettävä keskittämään tahtonsa perinteen muotopuoleen ennen kuin hän saattoi saavuttaa sen sisäisen ytimen.

Entä mikä on tämä ydin? Seitsenluvun järjestelmässä, joka on ilmennyksen maailman oma järjestelmä,⁴ keskipiste on *neljäs*. Vihkimyksissä tämä vastaa em. Mars-vihkimystä, ja siten Mars-vihkimys on tavallaan itse vihkimyskäsitteen perityyppi: siihen näyttää kiteytyvän koko vihkimysperiaatteen sisäinen idea – *uhrautuminen*. Mitä on todellinen uhrautuminen? Mitä on altruismi? Mikä on Egon ja toiseuden välinen suhde? – Joka osaa vastata näihin kysymyksiin jokapäiväisessä elämässään ja omassa ajattelussaan, omassa tunteissaan, joka tuntee vastauksen omassa sielussaan, hän on ottanut neljännen vihkimyksen.⁵

---

³ Ja myös rajaa valmistavan ja varsinaisen tien välillä.

⁴ Sen konkreettisia ilmentymiä ovat sävelasteikon seitsemän säveltä, seitsemän perusväriä, &c.

⁵ Tästä ei pidä vetää liian nopeita johtopäätöksiä. Aidosti vihityillä henkilöillä vihkimystieto on absoluuttista eikä vain kognitiivista, käsitteellisestä teorioinnista puhumattakaan. Älykkäitä ihmisiä on maailmassa melko paljon, vihittyjä hyvin vähän ensimmäisissäkin asteissa.

Aikaisemmin tähän oli kuljettava ajallisestikin pitkä tie, sillä psykologiset kriisit ja niistä seuraavat avartumiset käytiin läpi järjestyksessä ja valvotusti, itse kunkin oppilaan ulkoisen opettajan johdolla aina ensimmäisistä vaiheista lähtien. Varhaisemmassa maailmassa käytiin läpi kirjaimellisella tavalla se, mikä nykyään on tullut enemmän mielensisäiseksi ja symboliseksi: totuuden ja opettajan etsintä matkustamalla, temppeleihin pyrkimällä, koetuksia kestämillä, sitten salaisessa sisäpiirissä aste asteelta edeten. Tämä oli vanhan liiton järjestelmä, joka muuttui auringon siirtyessä Kalojen merkkiin kaksi vuosituhatta sitten, sillä kyseinen siirtyminen mahdollisti uudentyypin energiankulun ihmisille.

Ensin oli tietysti valmistettava oikeantyyppinen arkkityyppi, kosmisesti sanottuna voima tai tuon voiman kanava, inhimillisesti sanottuna sellainen vihitty, joka kykeni ilmaisemaan uudentyypin ja entistä avaramman järjestelmän. Tämän mahdollisti se suuri ihminen, jota kristillinen kirkko pitää – tavallaan aivan oikein, mutta uskoon ja rajoittumiin perustuvan esitystapansa tähden käytännössä pahasti harhautuen – ”Jumalan ainoana poikana” ja ”ihmiskunnan syntien sovittajana”. Tämän uuden voiman syntyminen kautta mahdollistui uusi tie vanhan rinnalle, mistä syystä okkulttisia teitä on nyttemmin kaksi: toisaalta vanha järjestelmä, joka perustuu ulkoisen idean toteuttamiseen, ja toisaalta uusi järjestelmä, joka on sekä helpompi että vaikeampi, sillä se aloittaa platonilaisittain ylhäältäpäin, koettaen havaita perimmäisen totuuden suoraan ilman väliaskelia. Myöhemmässä ihmisen persoonallisuus saa siten enemmän liikkumatilaa, ja tradition merkitys on pienempi.

Ihmisen, joka ottaa viidennen vihkimyksen ja tulee adeptiksi – ts. puhtaaksi maagikoksi, jonka olemus ei aseta esteitä hänen tahtonsa ja rakkautensa ja tietoisuutensa välittömälle ilmentymiselle ulkoisessa luonnossa, vaan jonka aktualisoidun

tahdon luonnon kaiku puhtaasti, kuuliaisesti ja *välittömästi* toistaa itsessään – on kuitenkin täytynyt kulkea neljän vihkimyksen kautta kyetäkseen oivaltamaan viidennen. Kuinka nämä neljä otetaan, riippuu siitä seurataanko uudempaa vai vanhempaa järjestelmää. On muistettava, että ”vihkimysasteet” ovat vain pyrkimys kuvata lyhyesti sellaista hyvin syvää ja väkevää todellisuutta, jota ei ole mahdollista sulkea ahtaaseen muottiin. Tämä ei tarkoita, että samojen vihkimysasteiden oppilaat voisivat saada ristiriitaisia tuloksia vihkimysprosesseissaan, vaan sitä, että kyseiset oivallukset voidaan ottaa erilaisissa aspekteissa riippuen siitä järjestyksestä, missä ne läpikäydään. Nykyään ei siis ole mitenkään tavatonta, että oppilas ei siirry ensimmäisestä vihkimyksestä ritualistisesti toiseen ja sitten kolmanteen &c., vaan eri yksilöt käyvät tien ennen viidettä vihkimystä kovin eri tavoin.

Viidenteen me emme kykene toden teolla ja lopullisesti astumaan ymmärtämättä alempia neljää kaikkineen, sillä viides edustaa *kvintessenssiä*, Suuren Luonnon puhdasta ytimellistä olemassaoloa, emmekä voi ymmärtää tuota ydintä elleemme ymmärrä sen osatekijöitä – neljää henkistä elementtiä, joita neljä ensimmäistä vihkimystä edustavat. ”Elementit” tarkoittavat sananmukaisesti juuri *perusteita*, peruseriaatteita, alkeita, jotka on hallittava. Tietä voidaan kulkea eri tavoin, mutta viides eli puhtaan magian aste on meille mahdoton ennen kuin kaikki neljä perustaa on ensin sisäistetty.⁶

---

⁶ Magian käyttö ennen tosi adeptiuden korkeaa astetta ei ole lainkaan mahdotonta, mutta on nähtävä poikkeukselliseksi, harjoitukselliseksi, ja aina joltain aspektiltaan tiedostamattoman puolelle jääväksi toiminnaksi – ja siten myös hyvin usein vaaralliseksi ja potentiaalisesti regressoivaksi. Käytännön magia on se ihmisen luonnollinen perintöosa ja kruunaus, jonka hän voi täydellisesti saavuttaa omakseen vasta kuvatussa vaiheessa.

Koska valinnan vapaus on kuitenkin näin suuri vihkimysten suhteen, seuraa tästä, että on olemassa ”korkeampia” vihittyjä, joilla on vähemmän vihkimyksiä kuin ”alempien asteiden” vihityillä. Vanhan maailman oppilas on saattanut ottaa kaikki kolme vanhan liiton vihkimystä mutta ei neljättä, ja uuden liiton oppilas on saattanut ottaa vain neljännen, joka on kaikkia kolmea korkeampi. Tällöin viimeiset ovat todellakin tulleet ensimmäisiksi ja ensimmäiset viimeisiksi. Kummankin tien kulkijalla on kuitenkin yhteinen päämäärä, joka näiden on saavutettava eri menetelmin.

Tämä kaikki on esitetty sen tähden, että voisimme ymmärtää, kuinka sama yksi ja yhteinen totuus ilmenee näennäisesti hyvin erisuuntaisina kehitysteinä erityyppisille ihmisille.

II

Tämä vapauden ja vaiheiden eri tavoin toteuttamisen sanoma on eräs pienempi osa sitä ”Vesimiehen ajan” uudentyypistä suhtautumista (esoteeriseenkin) traditioon, jonka vastakkainasettelu aiempien opetusten kanssa näkyy kaikkein selvimmin nk. vasemman käden tien⁷ suhteesta nk. oikean käden tien⁸ malliin. Azazelin Tähtien veljeskunnan tärkeimpiä painotuksia okkulttisessa pyynnössä on juuri näiden kahden tien yhdistämisen välttämättömyys, kuten usein on todettu.

Oikean käden tie yksinään johtaa helposti arvojen liian tiukkaan kristallatioon ja tästä aiheutuvaan henkisen elinvoiman tukkeutumiseen, huumorintajuttomuuteen lopulta melko suppeiksi jäävien maailmankatsomuksellisten rajojen ulkopuolella, sekä kyvyttömyyteen hyötyä oman sisimmän itsen väkevästä ambivalenssista, joka on Egon ehtymätön energianlähde. Vasemman käden tie yksinään kuljettuna johtaa vastaavasti usein kaaokseen ja henkiseen anarkiaan, kyvyttömyyteen integroida syviä psyykkisiä kokemuksia aidon henkisen itseyden alaisuuteen.

Tätä jälkimmäistä suuntaa edustaa kuluneen vuosisadan okkulttinen kirjallisuus, jossa oma minä saa (luonnollisesti vastareaktion vanhemmalle perinteelle) kohtuuttomankin suuren painoarvon, ja omat kokemukset nostetaan kyseenalaistamatta ylivertaisiksi. ”Kaikki käy” ja ”mikä vain toimii, sitä on hyödynnettävä” ovat uudemman okkultismin – tahtoisin sanoa: pseudo-okkultismin – teesejä, ja mitä voimakkaampi *persoonallisuus*

---

⁷ VKT painottuu individualismiin, luovuuteen, rajojen rikkomiseen ja kitkan hedelmällisyyden hyödyntämiseen.

⁸ OKT painottuu altruismiin, traditioon ja valmiin moraalisen kaavan toteuttamiseen.

omatekoisella ”maagikolla” on, sitä laajemman ja ihailevemmän kannattajakunnan hän saa. Moraali on usein sivuseikka tai pelkkää painolastia. Lyhyesti, uuden ajan okkultistikokelailta puuttuu usein realiteettien tajua (VKT:llä), tai sitten jalat pidetään niin tukevasti perinteen kamaralla, että sielu ei voi välittää mitään uutta (OKT:llä). Tätä asiaa on syytä mietiskellä vakavasti, sillä se on valtavan tärkeä tekijä nykyajan henkisessä pyrinnössä – ja itse asiassa postmodernissa kulttuurissa ylipäätäänkin, sillä kunkin ajan esoteerinen pyrkimys on samalla tuon ajan yhteisöllisen latauksen keihäänkärki & osoittaa, mihin problemaattiseen pisteeseen sen dynamiikka kulloinkin on suunnattu.

Se vapaamman ajattelun, tuntemisen, toiminnan – ja ennen kaikkea *vapaan tahdon* – polku, joka nykyajan okkultismissa ”kapealta tieltä” haarautuu, omaa monia mahdollisuuksia, niin hyviä kuin huonojakin. Eräs ensin mainituista on edellä mainittu tieto siitä, että perinteen saneleman vihkimysaskelten järjestys ei ole sitova. Nämä askeleet on annettu lineaarisen reitin osina sellaisena aikana ja sellaiselle yleisölle, jonka opastamiseen tiellä on käytetty hyvin erityyppisiä voimia kuin nykyään. On yksinkertaisesti vain ehdotelma käydä vihkimystie läpi ensimmäisestä toiseen &c., päätyen lopulta seitsemänteen. Tämä on tavallaan ideaalitila, mutta ideaalitila toteutuu harvoin – ja edelleen, jos kaikki seuraisivat yhtä ja samaa ideaalia, ei maailmassa tapahtuisi minkäänlaista variointia, jolloin persoonattomuus johtaisi esteettiseen hävikkiin ja ihmiskunnan älylliseen tylsistymiseen.

On erinomainen asia, että kukin ihminen käy askeleet läpi omalla tavallaan ja omassa järjestyksessään. Mitä enemmän yksilön omakohtainen kokemistapa poikkeaa tradition ehdottamasta kaavasta, sitä suuremmaksi käy jännite, ja mitä suuremmaksi käy jännite, sitä enemmän altistutaan sille kaikkein pisimmälle ja

tuskallisimmalle kosmiselle kiertotielle, joka tunnetaan alaspäisen tien nimellä⁹ – mutta jos tämä suggestio itsekkyyden palvontaan ryhtymisestä voitetaan, ovat voitotkin sitä suurempia, mitä enemmän oppilas on *itse* ponnistelut eikä vain seurannut valmiita jalanjälkiä. Tosin, edellisen lauseen korostus olisi ehkä parempi esittää toisin: ”itse *ponnistellut*” – sillä tämän verbin merkityksen vasemman käden tietä kulkevat usein helposti unohtavat. Magian maailma ei ole pelkkä lapsen hiekkalaatikko, josta erilaisilla muoteilla taputellaan esiin erilaisia hiekkakakkuja oman pienen minän ambitioiden tyydyttämiseksi.

Miksi traditio sitten on ylipäätään tarjonnut askeleet valmiissa järjestyksessä? Sen tähden, että tuleminen liian varhain liian vaikean kysymyksen eteen voi aiheuttaa huomattavaa tuskaa ja komplikaatioita. Edellisen oivalluksen portin läpi kulkeminen antaa yleensä myös karkean avainmallin seuraavalle portille. Tämä ei tarkoita, että uusi saavutus olisi mahdoton ilman edellistä, mutta läpikäyminen on hankalampaa, ellei henkilöllä ole omaperäisiä valmiuksia uuden kysymyksenasettelun oikeaan tajuamiseen.

Ja tästä juuri on kyse. Nykypäivänä ihmistyyppejä on niin erilaisia, että monella todellakin *on* potentiaalisia mahdollisuuksia päästä läpi tietyn vihkimysportin problematiikasta siitä huolimatta, että hän ei saapuisi portinvartijan luo edellinen vastaus mukanaan. Uudella ajalla vaikuttavat uudentyypiset voimat, ja hyvinkin yksinkertaiset ihmiset voivat sen sielullisesta atmosfääristä saada

---

⁹ Varioinnin mahdollisuudesta huolimatta olisi *hengen* mysteerit kuitenkin oivallettava ennen *ruumiin* mysteerien läpikäymistä, sillä jälkimmäiset voidaan tehdä eheän kokonaisuuden osiksi vain edellisten kautta saavutetun käytännöllisen tiedon avulla. Muutoin seuraa hyvin helposti syviä ja tuhoisia moraalisia ongelmia. Ks. *Ihmisen Ikäkaudet*, luku II.

helposti sellaisia aivan oikeita vaikutelmia ja opetusta, joita vanhan kaavan mukaan kulkevat eivät kykene heti sisäistämään.

Eräs helppo esimerkki aiheesta on odotettavissa oleva psyykkisten ilmiöiden voimistuminen suhteellisesti ottaen hyvin läheisessä tulevaisuudessa.¹⁰ Tällaisia kykyjä tulevat nimittäin pitämään hallussaan pääsääntöisesti ihmiset, joiden suoranaisesti älyllinen ja hengellinen kapasiteetti ei ole valtavan korkea, ja kuitenkin heidän kokemuksensa ovat aivan todellisia parapsykologisia ilmiöitä. Vanhan maailman aikana toisella tapaa valmenneet vihityt eivät välttämättä saavuta lainkaan helposti niitä tuloksia, joihin helposti yltyvät uuden merkin alaiset pyrkijätkin. Tällöin kaikkein viisainta mitä voidaan tehdä on, että älyllisesti edistyneemmät huolehtivat tässä suhteessa opintoaikaansa elävien mahdollisimman oikeaan suuntaan tapahtuvasta opiskelusta ja edistymispyrkimyksestä – rakkauden eikä kurin avulla – ja tekevät itsensä kyllin nöyriksi hyötyäkseen näiden ehkä naiivimpien, mutta samalla vanhemmat veljensä monissa suhteissa ylittävien uusien oppilaiden opetuksesta, joka usein on sanatonta laatua. Ellei tätä tehdä, vanhemman ja uudemman tien edustamat kaksi koulukuntaa ovat vaarassa jakaantua – suureksi vahingoksi molemmille. Keskinäinen arvostus erilaisten maailmankatsomusten välillä on ratkaisu tähänkin, kuten niin moneen kulttuurillis-psykologiseen skismaan.

---

¹⁰ Sadat vuodet, tuhat tai kaksituhatta vuotta on luonnolle hyvin lyhyt aika, vaikka se myytin kadottaneesta nykyihmisestä tuntuu niin pitkältä. ”*Après moi, le deluge...*”

III

On jo todettu, että sana *vihkimys* on pakostakin moniselitteiseksi jäävä termi. Kun ajatellaan asiaa nyt käsitellyltä pohjalta, olisi ehkä parempi puhua vihkimyksestä pikemminkin valaistumisena, oivalluksena, vavahduttavana sisäisenä muutoksena. Teknisesti¹¹ ei viidenteen vihkimysasteeseen voi *in actu* edetä henkilö, joka ei ole käynyt läpi aiempien neljän asteen. Kunkin vihkimyksen ydin voidaan kuitenkin tavoittaa, ja oma syvä sielullinen temperamenttimme ja monien elämien kokemukset luovat itse kullekin meistä oman tiemme, joka sekä poikkeaa kaikkien muiden teistä että on kuitenkin lopulta niiden kanssa yhtenevä. Niin ollen esimerkiksi Mars-vihkimyksen valaistukseen herännyt ihminen ei ole suoranaisesti ”neljännen asteen vihitty”, ei välttämättä vihitty lainkaan, mutta sikäli kuin hänen oivalluksensa on vakaa ja tosi, se auttaa häntä elämässä aivan kuin hän olisi tuon korkean asteen ottanut, sillä *sieluna* hän on yltänyt siihen.¹² Kun tällainen suuria oivalluksia tehnyt sielu ajastaan tulee vaiheeseen, jonka idean hän on jo varhemmin sisäistänyt, hänen työnsä on helppo, ja tekninenkin vihkimysaste voidaan saavuttaa nopeasti.

---

¹¹ Tällainen termi (”tekninen vihkimys”) on tietysti varsin keho, sillä se LUONNON oma järjestelmä, jota todellinen universaali okkulttinen veljeskunta seuraa, ei pidä sisällään mitään muutouksellista itseisarvoa. Mutta koska luonnonkin järjestelmä on omalla tavallaan hieraattinen ja hierarkkinen, muotoja on sittenkin käytännössä erotettavissa. Tulee vain muistaa, että niiden arvo on instrumentaalista laatua.

¹² Ihmisen persoonallisuus ja hänen Egonsa, sisäinen todellisuutensa eivät aina kulje kehityksessään joka hetki yhtä matkaa. Joskus nk. karmalliset syyt luovat aikasidonnaiselle persoonallisuudelle esteen hyötyä aiemmin saavuttamistaan edistysaskelista, kuten sellaisessa tapauksessa, jolloin hän on menettänyt aiemmassa inkarnaatiossaan saavuttamansa lahjat niiden taitamattoman (lue: moraalittoman) käytön seurauksena.

Mutta mitä nämä viisi vihkimystä käytännön tasolla ovat? Voimme saada tästä käsityksen tutkimalla niitä vastaavien tähtivaltojen eli jumalten olemuksia. Nykyään käytämme kreikkalais-roomalaisesta mytologiasta poimittuja nimiä, sillä uudemmillä kulttuureillamme ei vielä ole omia nimiä näille henkisille voimakeskuksille. Samat arkkityypit ilmestyvät tietysti kaikissa muissakin kulttuureissa peruseriaateiltaan yhtenevinä, vaikka ne erilaisissa kulttuuriympäristöissä varioivat jonkin verran, voidakseen esittää samat totuudet eri perustalta kokeville ja ajatuksensa muodostaneille ihmisille.

Merkurius on, kuten tiedettyä, kommunikaation, kaupan ja lääketieteen suojelija ja jumalten sanansaattaja. Hän edustaa ykseyttä moninaisuudessa. Merkurius-planeetan prinsippi on *buddhi*, aito rakkaus eli ykseysaisti: se auttaa ihmisiä ymmärtämään toisiaan ja kokonaisuutta. Niin ollen vanhan liiton järjestelmä alkoi rakkaudesta kuten nykyinenkin, vaikkakin tuolla rakkaudella oli aiemmin ikään kuin pinnallisempi peruserkitys. Buddhi edustaa viisautta ja ilmaisee Jumalaa. Se on erittäin korkea merkki, eikä ihmisten pidä kuvitella, että tämän vihkimyksen ottaminen olisi helppoa vain siksi, että se on järjestyksessä ensimmäinen.¹³ Jokainen vihkimysaskel on suuren ponnistuksen, valtavan työn takana, ja minkä tahansa yhdenkin vihkimyksen ottanut ihminen on erikoislaatuinen, ihmeellinen, todellakin läheisilleen jollain tapaa käsittämätön olento, sillä hänellä on jo jalansijansa ikuisessa elämässä. Ellei näin olisi, olisi ihmiskunnasta häviävän murto-osan sijaan suuri joukko mysteereihin vihittyjä, aitoja henkisiä okkultisteja. Yksin ei buddhinen vihkimys kuitenkaan voi ammentaa tämän suuren prinsippin, kosmisen rakkauden periaatteen kokonaisuutta: sen idea opitaan näkemään, mutta se ei

---

¹³ Jokainen alkemian symboliikkaan hiukankin perehtynyt henkilö ymmärtää helposti Merkuriuksen eli elohopean suunnattoman merkityksen ja mahdollisuudet Suuren Työn prosessissa.

vielä mahdollista tuon periaatteen täydellisen ekonomista käytäntöä. Merkurius-vihkimyksen ottanut ihminen on kuitenkin joka tapauksessa *viisas* – ei välttämättä valtavan älykäs, ei välttämättä valtavan tarmokas, ei välttämättä vielä ehdottomaan itseuhraukseen kykenevä, mutta hän on todellakin tietäjä, joka ymmärtää Luonnon suuren YKSEYDEN aidosti sydämessään. Tämä on äärettömän tärkeää. Tätä ensimmäistä vihkimystä kuvaa, ennakoi ja pyrkii toteuttamaan teosofinen peruseriaate ”*yleinen veljeys*”, eikä kyse on pelkästään ihmisten veljeydestä, vaan veljeydestä kaikessa olemassaolossa. Kun buddhi saa kasvaa muiden vihkimysten avaamassa valossa, se muuttuu yhä laajemmaksi ja täydellisemmäksi rakkaudeksi ja ymmärrykseksi. Buddhi on ihmisen kuolemattoman sielun kiinne kohta. Kun ihminen on läpikäynyt ensimmäisen vihkimyksen, hänessä on jo jotain kuolematonta, jotain, mitä hän ei voi menettää enää koskaan.

Venus on esteettisen & eroottisen kauneuden ja rakkauden jumalatar, mutta liittyy samalla kognitiiviseen potentiaaliin. Kyse on siitä älyn nerokkuudesta, jonka ihmiseen antaa hänen tietoisuuteen herännyt Egonza, ylipersonallinen yksilöllisyys. On outo mutta kuitenkin tunnettu totuus okkultismissa, että sama energia avaa sekä ihmisen sukupuolisuuden että hänen omaleimaisen älynsä.¹⁴ Venus, ”aamun ja illan tähti” on rajatilan kynnyksenvartija, pimeyteen ja pimeästä johdattaja, joka kontrolloi ihmisen tietoisuuden ja tiedostamattoman välitilaa. Tämän vuoksi nerokkaat ihmiset ovat aina jollain tapaa kuin hulluja; heidän persoonallinen ja piilotajuinen tietoisuutensa ovat keskenään elävässä yhteydessä, mikä on valtavan luovaa. Venuksen luova voima ilmenee kaikilla tasoilla, ja se on kaiken

---

¹⁴ Keräävä, teoreettinen äly on eri asia, ja voi olla hyvin kehittynyt sukupuolisesti kylmillä ja esteettisesti ymmärtämättömillä ihmisillä – tämä jälkimmäinen älyn muoto on *kâma manas*, tieteiden hallitseva prinssiipi.

luomiskyvyn *sine qua non*. Joka on ymmärtänyt tämän Venuksen mysteerin, on ottanut toisen vihkimyksen, ja hänessä ilmenevät sen oleelliset ominaisuudet: esteettinen kyky ilman sen ymmärtämättömissä synnyttämää lapsekasta itseihailua, eroottinen kyky¹⁵ ilman sen vihkimättömissä synnyttämää seksuaalista nautinnontavoittelua, taiteellinen luovuus joka kykenee ilmentämään yksilöllistä ja ainutkertaista kokemistapaa, ja abstrakti ajattelukyky ilman keinotekoista, pintakiiltoista mukavistyneisyyttä ja itseään korostavaa älyllisyyttä. Riippuen siitä missä ihminen muutoin vihkimystiellä on ja mikä on hänen temperamenttinsa, nämä monet yhteen nivoutuvat kyvyt ilmenevät erilaisissa painotuksissa. Perussävel on kuitenkin luovuudessa ja omaperäisyydessä, vastakohtien yhdistämisestä syntyvässä, tasapainotetussa energiassa. Teosofisessa periaatteissa Venus vastaa *manasta* ja on se kuolemattoman sielun kohta, jossa ihminen ihmisenä, ajattelijana ja toimijana elää; se on hänen ikuinen yksilöllisyytensä. Kun tämä vihkimys on otettu teknisessä mielessä, oppilas ymmärtää astraalitason olemuksen, eikä tämä ”koetus-oppimisen sali”, so. tunteiden leimuava, horjuva, äärimmäisyydestä toiseen tasapainoileva kenttä enää hallitse häntä.

Maa seuraa vihkimyksissä kolmantena. Tämä oma planeettamme on äärettömän jännitteinen paikka, ja sen voima on valtava. Kun tuo valtava voima on tuotu oikeaan käyttöön, se merkitsee ihmiselle suurta onnea ja kyvykkyyttä, mutta ennen kuin Maan arkkityypin vihkimys on otettu, sen vaarat ovat yhtäläisen valtavat. Maata hallitsee arkkityyppi eli jumala, jota kutsutaan Saatanaksi.

---

¹⁵ Ehkä paremmin sanoen, se syvä toiseuden ymmärtämisen kyky, joka tuo mukanaan lempeyden ja romantiikan säihkeen. Yleensä tällainen ”säihke” syntyy vain väliaikaisena hehkuna silloin, kun kahden henkilön yhteinen magneettinen jännite kutsuu sen esiin, mutta Venuksen *oivaltaneen* ihmisen ympärillä tuo hehku säilyy pysyvästi ja ilman mitään persoonallista voitontavoittelua.

Se on yhteydessä Saturnus-planeettaan, johon liittyy kâma manaksen eli alemman älyn mysteeri.¹⁶ Ollessamme Maan vaiheessa on sen magnetismi hyvin raskas, pakottava & ahdistava, ja siihen liittyy hyvin suuri vaara kovettumiseen sekä sen kautta edelleen itseriittoiseen ja materialistiseen¹⁷ kontrollintarpeeseen. Jos ihminen lankeaa Maa-vihkimyksessä, hänestä voi tulla jotain hyvin vaikeaa ja vääristynyttä, jopa siinä määrin, että hänen kuolematon sielunsa rappeutuu ja tuhoutuu.¹⁸ Mikäli hän puolestaan onnistuu, hän oppii ymmärtämään materian olemuksen, vapautuu aineen hypnoottisesta taikavoimasta, ja saavuttaa sielullisen vapauden. Tällaisessa kolmannen asteen vihityssä yhdistyvät täydellisen lahjomaton neutraalius täydelliseen vapauteen kaikesta pahasta ja pikkumaisen itsekkäästä toiminnasta, erinomaisesti organisoitu järki ja lujuus seistä vakaumustensa takana horjumatta. Kuten Maan korkein hallitsija Saatana, jota hän on oppinut ymmärtämään, hänkin voi pitää kasvoillaan täydellisen oikeuden naamiota ja kuitenkin olla sydämessään ja toiminnassaan täynnä rakkautta & kykyä tehdä erittäin suuria tekoja pitkän aikavälin saavutuksia varten.

---

¹⁶ Tajunta palaa tämän maan perusvoiman äärelle uudelleen Saturnus-vihkimyksessä, joka on vihkimyksistä kuudes, mutta tuolloin hän on meidän näkökulmastamme jo aivan erehtymätön, eettisen täydellisyyden saavuttanut puolijumalallinen olento, eivätkä hänen vihkimyskoetustensa ulkoiset muodot saati niihin liittyvät jännitteiset, sisäiset tilat ole meille helposti käsitettävissä.

¹⁷ Etenkin jos ihminen on tullut tähän kolmannen koetuksen vaiheeseen aiemmat vihkimysvaiheet onnistuneesti läpikäyden, tämä ”materialismi” on tietysti sellaista laatua, että nykyajan aineuskoiselle ajattelulle se näyttää eroavan kovin vähän suurimmasta hengellisyydestä. Kyse ei ole mistään skeptisismistä, vaan muotosidonnaisuudesta ja väärin asettuneesta alemman persoonallisuuden korostumisesta, jota voi ilmentyä myös salatieteilijöillä.

¹⁸ Persoonan näkökulmasta, johon hän on samaistunut. Tosiasiassa *kuolematon* ei tietenkään voi rappeutua eikä kuolla, vaan ainoastaan persoonallisuuden ja kuolemattoman ihmisyyden välinen silta.

Kolmannen vihkimyksen ottanut ihminen hallitsee älytason ainetta, ja on täten jo todellinen maagikko ja kohtalon herra, joskaan hänen luomistyönsä ei ole vielä samalla tapaa välitöntä ja objektiivisesti kontrolloitua kuin täydellä adeptilla.¹⁹

Mars on eksoteerisessa ilmaisussa sodan ja intohimojen tähti. Prinsiippijaossa se vastaa kâmaa eli tunneluontoa, emotionaalisten impulssien maskuliinista puolta, siinä missä Venus hallitsi niiden feminiinistä aspektia. Selkeimmillään ja korostuneimmillaan kyse on *taistelusta* ja siitä irtautumisesta. Jos ihminen elää Marsin koettelemuksia ja on tämän vihkimysvaiheen alainen, hänen elämänsä on jatkuvaa ponnistusta. Tällä portilla olemassaolo paljastuu hänelle uudessa valossaan, ja ohjaa näkemään koko elämän ”yhtenä pitkänä uhritoimituksena”, kuten okkultistin elämäntapaa on joskus kuvattu.

Mikäli tuo arkkityyppi voittaa ihmisen ja hän lankeaa sen kiusaukseen, hän käsittää kamppailun psyykkiseksi tai jopa konkreettiseksi taistelemiseksi ja erehtyy luulemaan, että joko maailmassa tai hänessä itsessään voisi eksistoida jotain väärää tai siihen kuulumatonta, ja tämä jokin pitää voittaa taistelemalla – tai sitten hän yksinkertaisesti pitää itseään oikeutettuna ottamaan väkivalloin mitä tarvitsee.²⁰ Marsin vartioima oivallus on jälleen,

---

¹⁹ Hän kykenee luomaan, muuntamaan ja tuhoamaan muotoja mentaalisella tasolla – joka omalla tavallaan on täysin objektiivinen taso – & tulee väistämättä kristalloimaan tapahtumia fyysisellä tasolla. Kolmannen asteen vihitty ei kuitenkaan osaa suorittaa viimeistä kristallaation vaihetta, eli vetää mielen tarkasti luomia muotoja *välittömästi* havaittaviksi aistinilmiöiksi.

²⁰ Vihityn yhteydessä tämä ”väkivalloin” ei tietenkään enää merkitse kuvitelmaa siitä, että jotain todella vietäisiin aseella uhkaamalla. Tässä on kyse *sielullisesta* ”väkivallasta”: ponnistuksesta, joka käyttää voima-
prinsiippiä – energiaa – muutoin kuin täydellisen ekonomisella, veden tapaan pakottamatta virtaavalla tavalla. Kohtuuton ankaruus omaa itseään kohtaan on tyypillinen tämän vaiheen ongelma okkultisteilla.

kuten kaikissa aiemmissakin vihkimyksissä, ykseyden sovellutus, sillä okkultismi on ykseyden filosofiaa. Tässä neljännessä vihkimyksessä ihminen tulee lopullisesti ja syvimmältä ytimeltään tajuamaan, että vaikka elämä edellyttää ponnistusta ollakseen dynaamista, on kaikenlainen taistelemine aina pahasta. Ihminen ymmärtää sodan järjettömyyden, kaikkien fyysisten voimakeinojen ja ruumiillisen pakottamisen tarpeettomuuden, mutta vielä tärkeämpänä ja selkeämpänä *sielullisen* pakottamisen järjettömyyden.

Ja tässä juuri on vanhan ja uuden liiton ero, tässä on syy siihen, minkä tähden uusi järjestelmä on ikään kuin ristiriidassa vanhan kanssa, vaikka todellisuudessa molemmat tiet ovat yhtä ja samaa. Koko vanha järjestelmä perustuu tietynlaiseen ”ylevään pakottamiseen”, pyrkijän *taisteluun* oletetusti huonoja, alhaisia, tarpeettomia tunteita ja taipumuksiaan vastaan. Mutta kun neljännen vihkimyksen aika on tullut, ihminen näkee, ettei maailmassa ole olemassa mitään sellaista kuin huonoja, alhaisia tai tarpeettomia asioita: kaikki on oikein, ja koko problematiikka on vain siinä, mitä avainta kulloinkin käännetään missäkin lukossa. Ongelmallista solmua ei voidakaan katkaista miekalla, vaikka vanhan maailman valloittajat – sisäisessäkin eikä vain ulkoisessa ponnistuksessaan – niin tekivät. Neljännen vihkimyksen ottanut ihminen on aina tullut uuden liiton tielle, olivat hänen juurensa sitten uuden tai vanhan maailman järjestelmissä, ja hänen aiempi ylpeytensä, hybriksensä on murtunut. Etenkin mikäli hän on ottanut myös kolme aiempaa vihkimystä, tämä kaiken ponnistuksen hylkääminen vapauttaa valtavat määrät energiaa, ja kyseisen vihkimyksen kulminaatiohetkellä tapahtuu se saavutettujen sielunkykyjen eli varhaisempien elämien parhaiden puolien väkevä revitalisaatio, jota Matteuksen evankeliumi (27:52) kuvaa ”nukkuneiden pyhien ylösnousemukseksi”. Ristiinnaulitsemissympoliikka – sisäisen ihmisen uhrautuminen ruumiin

ristillä – liittyy ennen kaikkea juuri tähän neljänteen vihkimykseen, jossa energia vapautetaan emotionaalisesta jännitteestä.²¹

Jupiter on lopulta se arkkityyppi, jonka alaisuudessa ihmisestä tulee maagikko, käytännöllinen salatietelijä sanan kaikkein vaativimmassa ja kirjaimellisimmassa merkityksessä. Tässä vaiheessa hänet on jo monesti ”hyväksytty”, vaikkei hän vielä ole ”täysin saavuttanut”. Hän on korkea opetuslapsi, itse asiassa *pyhimys*,²² joka välttämättä on tuleva adeptiksi. Oleellinen asia on nyt luonteen lujudessa, *âtman* eli Itsen, oman yksilöllisen tahdon täydellisessä asettamisessa kokonaisuuden ja persoonallisuuden välille ja ikään kuin näiden molempien määrittelijäksi. Pyrkijä on käynyt läpi neljä vihkimystä ja täyttää siten niiden kaikkien ehdot: 1) elävän ymmärryksen ihmisten, luonnon ja koko ilmennyksen maailman veljeydestä; 2) yhtä elävän ymmärryksen oman sisimmän olemuksensa korkeasta kutsumuksesta maailman käsittäjäksi ja luovaksi voimaksi siinä, vailla alistaisuutta tunne-elämysten luomille vastakohtapareille; 3) selkeän ja elävän käsityksen vakaumusten tärkeydestä, hellittämättömän lujuuden idealismista, joka sanoutuu irti kaikesta pikkumaisesta ja turhanpäiväisestä ajan hukkaan kuluttamisesta, kuitenkin kovuuteen ja jäykkään ehdottomuuteen, yksipuolisuuteen ikinä sortumatta; & 4) hän ymmärtää kaiken olevan jumalallista – ettei mitään ponnistusta saa olla, vaan olemisen dynamiikan on saatava virrata luontevasti, jolloin se aina valautuu oikeaan uomaansa kaikkien psykologisten kamppailujen tultua neutraloiduiksi.

Nämä neljä oivallusta ovat ne peruselementit, joiden avulla viides elementti voidaan kutsua esiin. Viidennessä vaiheessa ihminen on hyvin korkea olento; selkeästi (sille, jolla on silmät nähdä) muiden

---

²¹ Teosofisin eli sanskrit-termein: *prâna* puhdistetaan *kâman* vaikutuksista.

²² *Arhat*. Tämä ”pyhyys” on Luonnon omaa loistavuutta, eikä riippuvainen käytetystä uskonnollisesta (tai jopa ateistisesta) terminologiasta.

yli eettisessä, energieettisessä, älyllisessä, empaattisessa ja luovassa voimassa nouseva olento. Hänellä on nyt hallussaan täydellinen koneisto lopullisen saavutuksen tekemiseen, ja se mikä vaaditaan, on enää käytännöllinen kyky hyvin tarkalla ja vakaalla kädellä ikään kuin muovata täydellisen eheä ja toimiva kokonaisuus aiemmissa vaiheissa eloon herätetyistä ja puhdistetuista osatekijöistä.

Tämä kuulostaa helpolta ja tietyssä mielessä onkin sitä, sillä työssä ei ole enää ”ulkopuolelta” (piilotajunnasta eli oman psyyken salaisesta kahtiajakautuneisuudesta aiheutuvia) estäviä tekijöitä. Vaaditaan kuitenkin valtavaa paneutumisen, vakauden ja syvällisyyden kykyä asettaa oikeille paikoilleen kaikki äärimilleen jännitetyt sisäiset voimavarat, joista jokainen vaikuttaa toiseen, ja joissa ainoastaan minimaalinen ero määrässä, käyttötavassa tai mielen kohdistuksessa määrää, ilmeneekö käytetty voima erittäin positiivisena vaiko yhtäläisen negatiivisena. Turhaan ei Tarotin ensimmäistä arcanaa eli Maagikkoa ole kutsuttu myös Jonglööriksi. Pieninkin erhe siinä rytmikassa ja taituruudessa, jolla velho-oppilas joutuu käsittelemään suurempia ja pienempiä energiakeskuksia sisällään ja ulkopuolellaan – mikä hänelle on pitkälti sama asia – ja koko suurenmoinen prosessi sortuu alas vaarallisella tavalla. Viidennessä vaiheessa ei oppilaalla ole enää varaa *minkäänlaisiin* virheisiin, ja juuri tämä äärimmäisen herkkyyden yhdistäminen äärimmäiseen varmuuteen elämän joka ainoalla osa-alueella on se lopullinen avain, joka mahdollistaa luonnon kaikkein suurimpien salaisuuksien avaamisen.

IV

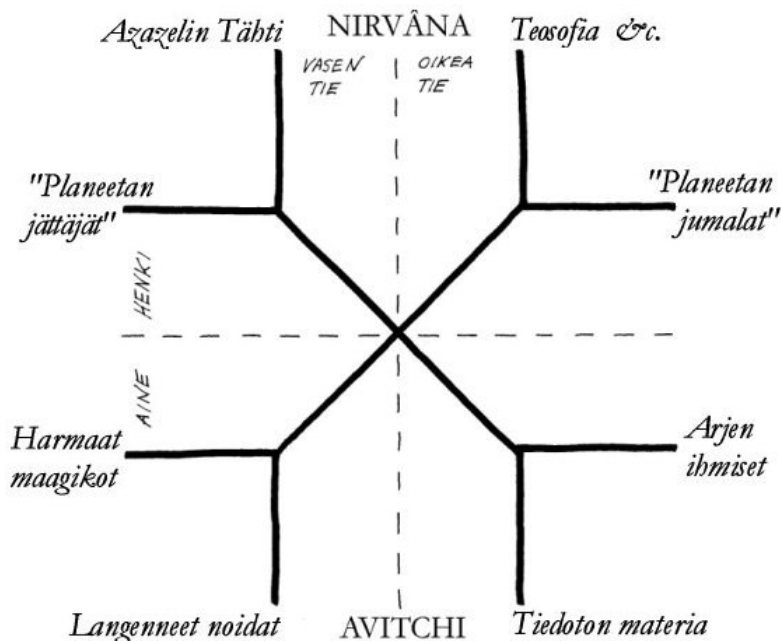
Vihkimystien kaavamaisessa ymmärtämisessä on kuitenkin pulmansa. Vihityn ja vihittävän elämässä ilmenevät voimat ovat nimittäin aivan samoja kuin ne, jotka ovat läsnä jokaisen ihmisen elämässä. Ero on 1) *intensiteetissä* ja 2) *harmoniaassa*.

Sisäisen elämänsä suhteen valpastunut ihminen kehittää tietoisuutensa keskittyneisyydellä automaattisesti ja välttämättä voimakkaasti energiaa niissä keskuksissa, joihin syklinen aika häntä kulloinkin kuljettaa ja joihin hänen temperamenttinsa, piilotajuinen vetonsa ja tietoinen valintansa häntä johdattavat. Jos hän on intuitiivisesti herkkä eikä vastusta luonnollista prosessia, hän tulee kohtaamaan perusvoimat luonteelleen soveliaimmassa järjestyksessä, ja tietoisuuden dynamiikka kutsuu vuorollaan esiin kunkin arkkityypin oleellisen energian. Näin ollen ymmärrämme, että *intensiteetti* voimistuu ensin ja vasta sitten seuraa *harmonia*. Koska luontoa voidaan pakottaa väkivalloin tiettyyn pisteeseen asti, on myös mahdollista että intensiteetti saavuttaa suuren voiman ilman harmoniaa, ja tällaisen tilan vakautuessa voidaan puhua ”alaspäin kulkevista” vihkimyksistä. Kyse on tällöin taantumisesta, mutta hyvin kiinteään muotoon ohjatusta.

Ymmärrämme kuitenkin, että on ensiarvoisen tärkeää erottaa toisistaan nämä ”vihkimysenergian” (so. normaalin energian kiihdytetyn toiminnan) eri muodot a) tavallisessa ihmisessä, b) langenneessa ihmisessä, c) pyrkijässä ja d) vihityssä. Tavallisessa ihmisessä energioiden kiihkeää liikettä ei kyetä tiedostamaan valvetajunnassa juurikaan, mistä seuraa niiden jääminen tietoisuuden varjopuolelle: puhutaan kriiseistä, ja nämä kriisit voivat ilmentyä sairauksina ja onnettomuuksina, jos piilotajunnan ja valvetietoisuuden motivaatioiden välinen ristiriita muodostuu

liian suureksi – tällöin ”piilotajunta voittaa” tavallisen ihmisen ponnistukset tilanteen hallitsemiseksi. Tämä on hyvin tuskallista, mutta kuitenkin hyvä asia, sillä jos tietoisuus voittaa piilotajunnan yllykkeet *väärin*, syntyy kohdan b kuollut kiinteys, langenneen tila. Alas kulkevan tien – jota varhemmin kutsuttiin yleisesti vasemman käden tieksi, vaikka tätä nimitystä on nyttemmin palautettu aikaan paremmin sopivaan neutraaliin merkityssisältöön päin – ”vihitty” on jäänyt niiden voimien uhriksi, joita hän elämässään käsitteli, ja liian väkivaltaisella ponnistuksellaan asioiden sisäistämiseksi hän on ajautunut jompaankumpaan äärilaitaan sen sijaan, että olisi saanut todellisen henkisen vihkimyksen keskipisteen oivaltamalla.

8 TIETÄ

Edellisen sivun kuvio pyrkii antamaan asiasta suuntaa-antavan esityksen. Teiden nimet ovat kuitenkin viitteellisiä, eikä niihin pidä liiaksi tarttua.

Alhaalla kuviossa on absoluuttisen olemassaolon aineellinen polariteetti, so. kaikkein raskain ja väkevin ulkoistunut magnetismi. Ylhäällä on saman olemassaolon henkinen polariteetti, henkistynein olemisen muoto, kaikkiallaolo eli nirvâna. Kuvioista näemme ”kaksi tietä”, oikean ja vasemman, jotka kuitenkin ovat toistensa peiliheijastuksia ylhäällä hengessä ja alhaalla aineessa: samoin kannattaa huomata toisiaan vastapäätä olevien voimien keskinäiset polaarisuudet. Kuvion perusideana on kuitenkin esittää havainnollisesti, mitkä teistä ovat 1) askension teitä, 2) regression teitä ja 3) ”neutraaleja” teitä. Askensioon johtavat henkisen vasemman tien oikea haara ja henkisen oikean tien vasen haara; nämä ovat ne ”kädet, jotka yhtyvät ylös kurottaessaan”.

Jos ajattelemme ihmistä, jossa olisi latenttina kaikki mahdollisuudet, mutta jossa karma olisi ikään kuin veitsen terällä, eikä mikään vastainen vaihtoehto omaisi sen suurempaa vetovoimaa kuin muutkaan, olisimme aivan kuvion keskipisteessä. Tällainen ihminen olisi täysin neutraali, vailla mitään sitoumuksia tai erityisiä mielenkiinnon kohteita. Todellisuudessa tällaisia olentoja ei tietysti ole juuri olemassa, sillä jokaisen olennon aiempi henkinen kehitys edustaa hänelle vetovoimaa johonkin tiettyyn suuntaan. Näennäisen neutraali ihminen kokee vetoa johonkin hänelle avautuvasta neljästä tiestä, so. VKT:n tai OKT:n piiristä joko niiden henkisessä tai aineellisessa ilmentymistavassa. Nykyisessä maailmanajassa valtaosa enemmistö ihmisistä kulkee vielä kollektiivisen tietoisuuden mukana ”alas ja oikealle”, suuntaan jossa kuvioon on liitetty teksti ”Arjen ihmiset”. Näiden vastapuolella vasemmalla on se itsenäisempi ja motivoitunut

ihmisjoukko, jolla kuitenkin on sama toimintakenttä: fyysinen maailma, inhimillinen kulttuuri, ainetodellisuus. Nämä ovat nk. harmaat maagikot.²³ Nämä kaksi vastakkaista ryhmää ovat saman asian vastakkaiset navat, eikä kumpikaan ryhmistä ole sen enempää nousemassa kohti Jumalaa (so. nirvânaa, missä tilassa tietoisuus Absoluuttisen Jumalan tietoisesti kohtaa) kuin myöskään loittonemassa Hänestä. Näillä teillä on kuitenkin vaaransa, raskas aineellistuminen ja sen mukana annihilaatio. *Hoi polloi*, suuret kansanjoukot eli arjen ihmiset kokevat tämän kohtalon, jos heiltä puuttuu vetoa ”vasemmalle tielle” omassa aineellisessa elämässään: siinä määrin kuin heissä ei ole yksilöiviä, kurkottavia, omaleimaisia impulsseja.²⁴ Jos ihminen kieltäytyy olemasta ihminen ja vetäytyy täydelliseen keskinkertaisuuteen, auktoriteettiuskoon ja henkiseen liikahtamattomuuteen, hän tuhoutuu kokonaan, sillä mikään tietoisuuden osa ei ole motivoitunut sellaisella magneettisella sidoksella, joka todella kuljettaisi sen kuoleman porttien läpi korkeammalla tasolla olevan Egon yhteyteen ja uuteen jälleensyntymään, ja ihmisyys yksinkertaisesti sammuu pois. Tämä prosessi on varsin tuskaton, mutta on tietenkin suurta haaskausta – ihmisyys palaa protoplasmaan, josta se ei tahtonut yksilöityä omaksi olenokseen, itsenäiseksi ajattelijaksi.²⁵

Jos tämä on jo masentava kohtalo, vastakkaisella puolella aineen akselia työskentelevä harmaa maagikko on paljon suuremmassa

---

²³ Tämän ryhmän jäsenten toimintaa pyrkivät salaliittoteorioista viehättäneet ihmiset – tietäen tai tietämättään – jäljittämään poliittisten ym. historiallisten muutosten takana. Tosiasiassa kysymys ei kuitenkaan ole erityisen kiinnostava, ja siihen on varsin hyödytöntä paneutua.

²⁴ Pyrkimys *individuaatioon*, kuten Jung sitä nimitti.

²⁵ Ihmisen kokemusten ja taipumusten koheesiot, *skandhat*, kyllä syntyvät uudelleen, mutta jälleensyntyvä persoonallisuus ei kykene samaistumaan niihin & siten pitämään yllä eheää minuutta.

vaarassa, mikäli käy läpi samantyyppisen ainevetoisuuteen lankeamisen. Koska hän on yksilöitynyt ja tiedostaa itsensä, on hänen lankeemuksensakin paljon pahempi: hän ei noin vain palaa alkumateriaan, vaan joutuu avitchiin eli ”mustaan aukkoon”²⁶ *tietoisena olentona*. Tämä on pahin mahdollinen kohtalo johon ihminen voi joutua, ja siihen tullaan, kuten mainittua, vastaamalla systemaattisesti väärin vihkimyskoetuksiin ja sanoutumalla vakaasti irti hengestä ja sen etiikasta.

Tämän valinnan polaarinen vastine henkisessä elämässä löytyy nousevan VKT:n oikeasta haarasta, jota Azazelin Tähdien filosofia painottamiensa aspektien puolesta edustaa.²⁷ Kuten avitchiin kulkevat langenneet noidat, ovat vasemman tien valinneet okkultistit nostaneet yksilöllisyyden kollektiota suuremmaksi tekijäksi ja sanoutuneet irti kaikesta laumahenkisestä toiminnasta ja massojen Jumalasta, joka todellisuudessa on tietämättömien luoma epäjumala. Kulkusuunta on kuitenkin vastakkainen, ja separatismiin sijaan meidän yksilöitymispyrintömme korostaa *yksyyttä* eli tietoisuutta HENGESSÄ, ei ruumiissa ja

---

²⁶ Disintegraation HELVETTIIN, kuten väärin asennoitunut tietoisuus tämän Luonnon kannalta aivan neutraalin tilan kokee. ”Avitchi on mielentila eikä paikka”, painotti Blavatsky. Lienee turha mainita, että tällaiseen ”mielentilaan” ei voi joutua eikä sitä voi edes kuvitella tavallinen, vaikka paheellinenkin ihminen.

²⁷ On huomattavaa, että mikään aidosti henkinen veljeskunta ei ole ytimensä puolesta rajoitettavissa tiettyyn osaan kuviota, sillä henki on muodoton. Kyse on tällöin instrumenteiksi valituista muodollisista painotuksista, jotka toisessa ajassa ja kulttuurissa vaihtuisivat kulloisenkin tarpeen mukaisiksi. *Niin sanotut* okkulttiset veljeskunnat ja salaseurat – kuten ihmiset ne käsittävät – poikkeavat tosi okkultismista juuri tässä: niillä on olemassa fyysinen agenda, johon ne ovat sitoutuneet. Aidolla okkultismilla ei ole mitään muuta agenda kuin Luonnon auttaminen ja sen syvän merkityksen toteuttaminen, joka luonnollisesti suhteessa ihmiskuntaan merkitsee rodullisen ja kulttuurillisen evoluution eteenpäin kuljettamista.

persoonallisuudessa. Vastaavaa tietä OKT:n puolella edustavat perinteiset esoteeriset suunnat; teosofiseksi tai ruusuristiläiseksi – ja muillakin nimillä, ajasta ja kulttuuripohjasta riippuen – nimitetty traditio. Näillä kahdella askension tiellä on molemmilla haaraumansa, jotka edustavat niille *tavallaan* lankeemusta – eli oikeammin viivästynyttä kehitystä. Vasemmalla puolella näitä voitaisiin nimittää ”planeetan jättäjiksi” ja oikealla puolestaan ”planeetan jumaliksi”. Nämä ovat niitä sieluja, jotka ovat ajautuneet tiiviisti joko oman tähtemme keskipakoiseen tai keskihakuiseen virtaukseen, ja jotka tasapainottavan vastakohtan puutteessa ”lankeavat jumalaksi tulemisen kiusaukseen” muodossa tai toisessa. Nousevan vasemman tien vasenta haaraa olen kuvannut kirjassa *Vasemman Käden Tie*.²⁸ Tätä vastaava ilmiö oikealla puolella ovat ne kehittyneet ihmiset, joiden voimakas sitoutuminen tiettyyn kulttuuripohjaan sitoo heidän henkensä kyseisen energiakeskuksen yhteyteen. Tämän voimakkaan sympatian ja leimautumisen seurauksena heistä tulee kehittyessään nk. kansallishaltioita ja muita henkisiä olentoja, joiden magnetismi on hyvin voimakasta, mutta joka on rajoittunut tietyn aspektin – kuten yhden rodun, yhden uskonnon tai yhden kulttuurin – yhteyteen.²⁹

Kaavamaisuudestaan huolimatta voidaan esitetystä kuviosta saada paljon informaatiota. Kunkin tien (tai neljän ylöskulkevan tien ja neljän alas laskeutuvan *virtauksen*) oikealla ja vasemmalla puolella

---

²⁸ Lyhyesti: kyseisellä tiellä tietoisuus pyrkii kaiken muodon tyhjäksi tulemiseen – so. nirvânaan – *ilman* ”nirmanakaya-paluuta” (ks. teosofis-buddhalaiset opetukset aiheesta) ja muiden eläviä olentojen auttamista askension saavuttamisen jälkeen. Tämä on pratyêka-buddhan tie, jolla äly on rakkautta oleellisempi tekijä.

²⁹ Kun opimme ymmärtämään, mikä tässä on ”lankeemusta”, opimme myös ymmärtämään, miksi monet alarotuja johtavista alemmista jumalolennoista ovat tulleet hyvinkin negatiivisiksi vaikuttajiksi kansojen kohtaloissa.

ovat ne suuntaukset, joiden kanssa se niin sanotusti tekee yhteistyötä; sen kohdalla kuvion vastakkaisella puolella on, kuten sanottua, sen polaarinen vastinpari, jonka kanssa se jakaa yhteisen toimintakentän maailmassa; kauimpana kuviossa (vastakkaisella puolella niin horisontaalisesti kuin vertikaalisesti) ovat ne suunnat, joiden kanssa se on suurimmassa tavoitteiden ja maailmankuvan ristiriidassa, jne. Jakamalla kuvio eri tavoin symmetrisiksi osiksi voidaan nähdä millaisia voimien yhteen punoutumia ja millaisia yhteyksiä näissä näkymättömän maailman energiakuluissa on havaittavissa aina sen mukaan, millaisessa kontekstissa asiaa tarkastelemme. Samoin näemme, että perinteiset käsitteet ”oikean käden tie” ja ”vasemman käden tie” merkitsevät eri asioita – nousevia tai laskevia, hyödyllisiä tai vaarallisia – aina sen mukaan, missä kohden ihmisen oma tietoisuus sijaitsee. Aatteen selkein sovellutus näkyy siinä, että OKT:n tiettyyn vaiheeseensa läpikäyneen ihmisen olisi tämän vaiheen jälkeen hyvin suositeltavasti valittava VKT-ideaalien painottaminen elämässään, ja päinvastoin. Jos oppilas pitää kiinni yhdestä ainoasta peruseriaatteesta eikä läpikäy sen vastaparia, hänen yksipuolisuutensa tulee merkitsemään lankeemusta. Ylös nousevilla teillä nämä lankeemukset tulevat merkitsemään viivästyntä kasvua, laskeutuvilla teillä tuhoutumista.³⁰

---

³⁰ Myös tämä on tavallaan ”viivästyntä kasvua”, mutta sellaista joka saa seuraavan mahdollisuutensa vasta äärettömän pitkien ajanjaksojen kuluttua.

V

Edellä tarkastelimme vihkimysenergioita ja saimme havaita, että nämä samat voimat vaikuttavat kovin eri tavoin ensinnäkin tavallisissa ihmisissä – joiden elämää ne kiusaavat ja häiritsevät, jäädessään pakostikin piilotajunnan alueelle –, toiseksi okkultismin pyrkijöissä, ja kolmanneksi vihityissä ylöspäin tai alaspäin johtavilla teillä. Tavallinen ihminen tiedostaa liian vähän, langennut noita ”tiedostaa liikaa”,³¹ pyrkijä koettaa löytää tasapainon, ja askension tien vihitty on löytänyt sen.

Tämä harmonia on vihkimyksessä saavuttanut horjumattoman tilan aina kulloisenkin vihkimysasteen viitekehyksessä, mutta se tulee yhä lisääntymään seuraavissa vihkimyksissä. Koska maailma kertautuu itsessään jokaisessa osassaan, on kukin olevaisuuden tasoista muodostunut myös kokonaisuuden kuvaksi, ja seitsemällä perustasolla on kullakin seitsemän alatasoa. Koska kukin näistä alatasoista reagoi samaan henkiseen säveleen kuin sitä vastaava ylätaso, kaikki voiman lisääntyminen tapahtuu siten kertautuen vastaavasti kaikilla tasoilla, ja aikaansaa seuraavanlaisen kiihtyvän kasvun:

<u>Vihkimys</u>	<u>Intensiteetti</u>
I	$1 \times 1 = 1$
II	$2 \times 2 = 4$
III	$3 \times 3 = 9$
IV	$4 \times 4 = 16$
V	$5 \times 5 = 25$

---

³¹ Toisin sanoen, hänen mielensä on sidottu ja samaistunut *varjoon*, jota ei ole kyetty absorboimaan korkeampien energiakeskusten vaikutusten alaiseksi. Ongelmana on siis tiedostamisen muotosidonnaisuus, jonka energia on vahva mutta kohdistus väärä.

Ja niin edelleen; kyse on todellakin kunkin luvun *potenssista*, jossa se muuttuu todelliseksi voimaksi jokaisella saavutetulla tasolla.

Mitä tämä sitten käytännössä tarkoittaa? Kun ihminen on ymmärtänyt ensimmäisen tason ”läksyn”, so. sen omaleimaisen vihkimysenergian rotaatiotyypin, hänen voimansa loistaa ensimmäisen tason ensimmäisellä alatasolla. Kun hän jatkaa kehityskulkuaan toiseen vihkimyksen, hänen tietoisuutensa nousee suoranaisesti ja ensisijaisesti uudelle perustasolle, mutta samalla myös aiemmin saavutetun perustason vastaavan alatasoenergian valjastamiseen. Perustaso taas koostuu aina kahdesta polaarista energiatyypistä, seuraavasti:

Perustaso	Vaikuttavat prinssiipit
I	sthûla- & linga sharîra <i>eli</i> karkea ja eeterinen ruumis
II	linga sharîra & kâma <i>eli</i> eetteri- ja astraaliruumis
III	kâma & kâma manas <i>eli</i> astraaliruumis ja järki
IV	kâma manas & prâna <i>eli</i> järki ja elinvoima
V	prâna & manas <i>eli</i> elinvoima ja puhdas äly

Tällöin *sthûla sharîra* eli karkea fyysinen ruumis muodostaa fyysisen aistimaailman alemman polariteetin ja *linga sharîra* eli niin sanotusti ”fyysinen magnetismi” fyysisen maailman ylempään polariteetin. Nämä ovat yhdessä materialistien koko kosmos, mutta todellisuudessa koko ainemaailman havaitseminen kaikkine energiatyypeineenkin on vain yksi viidennes adeptin laajemmasta havaintokyvystä.

Tarkastellessamme asiaa vihkimysten kannalta, on meidän ymmärrettävä se, mitä sanottiin *Luciferin Lankeemuksessa* energian virtauksista ruumiissa, nim. että vaikka voiman kutsuu esiin ylempien keskusten toiminta, se voi virrata näihin keskuksiin vain

alempien keskusten läpi.³² On tietysti huomattavaa, että oleellisin merkitys on korkeampien keskusten aktualisoituneella toiminnalla *itsessään*; mutta jotta nämä voisivat ilmentyä maailmassa de facto ja koko voimallaan, on oltava olemassa tietoinen välittäjä. Aiemmassa vihkimysmallissa koko asiaa ei olisi tarvinnut edes selittää, sillä kun vihkimykset käytiin tarkassa järjestyksessä, ihmismieli kasvoi oppilasvaiheessa erittäin symmetrisesti – ja samalla myös suhteellisen homogeenisesti, yksilöstä riippumatta. Uudella tiellä ihmisen sielu eli tietoisuus taas saattaa olla kehittyneempi kuin hänen aineellinen persoonallisuutensa, sillä tarvittavia ”siltoja” ei ole valmistettu tasojen välillä.

---

³² ”Käärmetuli” voidaan kehkeyttää eri keskuksissa kun se käsitetään pyhän tulen kondensiona, mutta lopullisen voittokulkunsa ihmisruumiin läpi on sen yhtä kaikki kuljettava lineaarisesti alhaalta ylös, mûladhârasta sahasrâraan. Fyysinen taso on tavallaan vain symbolinen, mutta *omassa piirissään* sen lait – kuten lineaarifunktio – ovat kuitenkin yhtä kaikki lakeja. Ja vielä toinen erittäin tärkeä asia samasta aiheesta: Tulee muistaa, että vaikka käärmetulen *hengellinen aste* vaikuttaa ihmisessä aina siinä määrin kuin hänen ”lamppunsa on sytytetty”, niin kyseisen energian *fyysinen aste* tulee herättää vasta ”gurun opastuksessa”, toisin sanoen siinä vaiheessa, kun oppilas elää täydessä päivätajunnassaan veljeskunnan yhteydessä; ja tämä tapahtuu harvoin aikaisemmin kuin neljännen, ristiinnaulitsemisvihkimyksen jälkeen. Kolme ensimmäistä vihkimystä kuuluvat ”puhdistuksen tiehen”, ja tuolla tiellä länsimaisen ihmisen ruumis on harvoin kykenevä kuljettamaan lävitseen ”fyysistä” kundalinia – & mikä vielä tärkeämpää, hänen sielunsa ei ole vielä niin puhdas, että tällainen ulkoinen saavutus olisi tarpeellinen tai vaaraton. Juuri käärmetulen hengellinen aste on sen tosiolemus eikä ruumiillinen energia, kuten yleensä kuvitellaan. Jälleen kerran muistettakoon opetusta, jonka mukaan ”viimeiseksi hankkii valkea maagikko mustan maagikon voimat” – ts. se saavutus, josta hathajoogi, tantrikko tai dugpa *aloittaa*, ja joka hyvin helposti voi tappaa sielun sen vapauttamisen sijaan, on kundalinin fyysinen herääminen, joka on *viimeinen* askel henkisestä aloittavan askension tiellä.

Ellei ensimmäisen tason vihkimystä ole otettu, persoonallisuus ei kykene tietoisesti vastaanottamaan inspiraatiota korkeammilta tasoilta. Tällöin ihminen on käytännössä – ”aivotajunnassaan” – profaani, vaikka hänellä olisi aiempaa salatieteellistä kokemusta. Hänessä voi elää oivalluksia, mutta näiden sovellutukset ovat toivottoman sotkuisia. Tällainen erikoislaatuinen vihitty voi syntyä silloin, jos ihmisen korkeampi tietoisuus on kehittynyt ja kyennyt painamaan voimakkaan inspiraation alempaan, mutta alempi persoonallisuus ei ole kyllin kehittynyt voidakseen olla aivan hereillä. Esimerkkinä voisi olla uskonnollinen mystikko, joka tuntee sydämessään hyvin selkeänä totuuden siitä, että korkein totuus on Jumalan ja lähimmäistensä palvelemissa, ja joka elää suurenmoista elämää tämän tietonsa mukaisesti, mutta ei tiedä mitään okkultismista. Hän ehkei myöskään ymmärrä minkään muun kuin oman erityisen kulttuuripohjansa ja uskontonsa kieltä, mutta voi kuitenkin olla aito vihitty. Samankaltaisia persoonallisen tiedostamisen katkoksia syntyy vastaavasti silloin, jos pyrkijältä on läpikäymättä toinen tai kolmas vihkimys. Porttina alemmista ylempiin ja ylemmistä ylempiin on kuitenkin kolmioiden keskelle jäävä risti, kuten nähdään ”hieroglyfisessä avaimessa”.³³

Ensimmäisissä kolmessa vihkimyksessä herätetään ylempi esiin alemmissa, ja kolmessa viimeisimmässä tuodaan kolme alempaa uudenlaiseen elämään ylemmissä: tämän vuoksi esitettiin kirjoituksessa *Ihmisen Ikäkaudet*, että korkeammat prinsüpit aktualisoidaan ensin ja alemmat vasta myöhemmissä vihkimyksissä. Mikäli pyritään neljännen oivalluksen portin takaisiin saavutuksiin tuon portin läpi käymättä, seuraa fataali lankeemus, sillä elävä ihmissielu ei kykene kestäämään niin voimakasta energiaa, kuin mikä sitoutuu aineellisiin prinssiipeihin.

---

³³ Ristin erottamat erisuuntaiset kolmiot:

On otettava huomioon, että on suuri ero myös asioiden sisäisellä oivaltamisella sekä samoja energioita käyttävällä mekaanisella tahdonvaikutuksella. Henkilö, joka itse on läpikäynyt todellisen oivalluksen, osaa erottaa toisistaan aidon- ja katinkullan, mutta vihkimätön ei siihen välttämättä kykene; ja niinpä vaaditaan suurta tarkkaavaisuutta ja sydämen vakavuutta, jotta voitaisiin erottaa toisistaan kunkin energian harmoninen ja disharmoninen dynamiikka. Ellei tähän kiinnitetä huomiota, voimme helposti erehtyä pitämään väkevää intensiteettiä osoituksena aidosta kehityksestä (itsessämme tai muissa), kun tosiasiasa energian sopusointuisuus on yhtä tärkeää. Suhteessa ensimmäiseen oivallukseen tämä tulee muistaa siinä, että kâma manaksen kehittyneisyys voi antaa ulkoisesti samantapaisia vastauksia kuin aito buddhinen ymmärrys. Suhteessa toiseen oivallukseen tulee ymmärtää, että luovuus ja astraalisuus voivat ilmentyä voimakkaana myös silloin kuin ne on *erotettu* ihmisen tietoisesta mielestä, eikä vain silloin kuin ne on vihkimyksen kautta siihen absorboitu.³⁴ Suhteessa kolmanteen oivallukseen täytyy ymmärtää, että voimakas ulkoinen magnetismi voi olla seurausta yhtäläillä liiallisesta huomion keskittämisestä voimaprinsiippiin kuin aidosta ymmärryksestä tällä alueella. Neljännen portin uhrivalmiutta ja oikeanlaista taistelusta kieltäytymistä ei taas pidä erehtyä sekoittamaan laiskuuden, arkuuden tai sokean uskon inspiroimiin toimintamalleihin, ja niin edelleen.

Vihittyä ei siis voida välttämättä tunnistaa hänen kyvyistään, sillä voima seuraa mielenkiinnon kohdistamista ja voimaa voivat vetää itseensä myös ihmiset, jotka eivät ole siihen valmiit, eivät ymmärrä sitä, eivätkä kykene sitä kehittävästi käyttämään. Ensin tulisi kehittää henki (oikea intentio), sitten sielu (ymmärrys

---

³⁴ Toisin sanoen, ihmisen omaleimainen energia ja erikoiset kyvyt eivät ole hänen omiaan, vaan mediumistisia ilmiöitä. Silloin kuin mikään muu entiteetti ei toimi hänen kauttaan, hän jää tyhjäksi ja energiaa vaille.

asioista), sitten ruumis (kulloisessakin syklissä vaaditut oikeat elintavat ja ulkoiset toimintaperiaatteet) – tätä menetelmää käyttämällä on riski harhaan kulkemisesta vähäinen.

Toinen huomioon otettava asia on, että vaikka vihkimys-energioiden ongelmat saattavat kuulostaa yksinkertaisilta ja niiden vastaukset helposti ymmärrettäviltä, tämä johtuu alemman järjen painottumisesta nykyisellä ajallamme, ja on osittain harhaanjohtavaa. Nykyihmisen mieli toimii voimakkaasti käsitteisiin sitoutuneena ja lähestyy asioita tältä pohjalta. Kun jokin asia on nimetty, se katsotaan tajutuksi. Tämä on hyvin kaukana totuudesta. Vihkimyksiä eivät anna ihmiset ihmisille inhimillisten standardien mukaan, vaan ne noudattavat Luonnon omaa, lahjomatonta järjestelmää – ja tässä järjestelmässä mielen kaavoittamiskyvyllä on vähän todellista merkitystä. Nykyihmiselle järkeen perustuva kaava on hyvä *alku*. Todellisuudessa kyse on kuitenkin asian sisäistämisestä, ja tällainen sisäistäminen voi käytännössä onnistua vain harvoille henkisesti lahjakkaille (ts. eettisesti vastuuntuntoisille, &c.) ihmisille voimakkaasti jännitteisten sielullisten prosessien kautta. Profaanilla ei ole keinoja erottaa mikä saavutus on todellinen ja mikä perustuu ulkoiseen kasvatukseen tai kaavamaiseen itekasvatukseen, perintötekijöihin ja muuttuviin satunnaisvaikutuksiin.

Saadaksemme jonkinlaisen käsityksen erosta asian käsitteellisen ja aidon sisäisen oivalluksen välillä, meidän tulee muistaa vihkimysenergioiden valtava intensiteetti. Tästä seuraa aina jotakin *erikoislaatuista* – vihitty ihminen on aina omintakeinen, voisi jopa sanoa ”vaikea” ihminen, ja hänellä on aina voimaa hallussaan. Mikäli tapaamme näköjään erittäin hyveellisiä ja oikeamielisiä ihmisiä, joilla kuitenkin ei ilmene tällaista intensiteetin voimistumista, he parhaimmassa tapauksessa ovat lähestymässä vihkimyksen portteja todella erinomaisin

valmiuksin, tai sitten ne syyt, jotka synnyttäisivät hankausta, ongelmia ja siten dynamiikkaa sielussa, ovat heissä toistaiseksi latentteina. Kun ymmärrämme, että vihkimys antaa (tai yhtä hyvin voisimme sanoa: edellyttää) avaimen kunkin tason oleellisen sävelen käsittämiseen, seuraa tästä, että jo ensimmäisen vihkimyksen läpikäynyt ihminen hallitsee aineellisen tason energiaa tavalla, jota vihkimätön ei voi käsittää. Toisen asteen vihitty hallitsee samoin astraaliainesta jne. Tämä ei tarkoita totaalista kontrollia. Kuten sanottua, vasta viidennessä asteessa ihminen on niin yhtä luonnon kanssa, että voi tehdä sen kanssa täysin tietoisista ja välitöntä yhteistyötä – ennen tätä on arki-ihmisen näkökulmasta ihmeen voimakaskin yksilö vain ”pyrkijä”, ”opetuslapsi”. Tällaisen ihmisen omaleimainen energia painaa kuitenkin hyvin vahvasti leimansa sen tai niiden tasojen energiaan, joihin hän on voittanut oikeutuksen.

Käykäämme vielä kerran läpi rappuset sillä valmistavien vihkimysten portaikolla, jonka kiiwettyään oppilas on valmis siirtymään viidenteen ja – inhimillisesti katsottuna – lopulliseen saavutukseen. Neljä edeltävää astetta ovat:

I vihkimys. Irtautuminen fyysisen aineksen vetovoimasta. Okkultisti ymmärtää, etteivät fyysiset voimat, fyysisen saavutukset ja fyysiset nautinnot ole hänen tavoittelemaansa todellisuutta. Tämän todellisen, ehdottoman ja järkähtämättömän oivalluksen kautta hän menettää kaiken todellisen kiinnostuksen fyysisestä tasoa ja sen todistusvoimaisuutta kohtaan. Niinpä vihitty ei voi olla hedonisti tai materialisti. Tämä ei tarkoita, että hänellä olisi mitään syytä tuomita fyysisestä aistillisuudesta tai nautintoaineiden käyttöä, sillä koko asia on muuttunut hänelle enemmän tai vähemmän yhdentekeväksi. Jos hän ne emotionaalisesti tuomitsisi, hän tällä osoittaisi olevansa yhä ensimmäisen tason magnetismin vaikutuspiirissä, sillä kielteisesti voimme suhtautua vain niihin

asioihin, joihin olemme alisteisuussuhteessa – alapuolellamme olevat asiat ovat aina neutraaleja. Opittuaan intuitiivisesti – ei teoreettisesti, vaan käytännössä – havaitsemaan ykseyttä aineellisten vaikutusten ulkopuolella, hänen mielenkiintonsa siirtyy asteittain yhä enemmän henkiseen suuntaan.

II vihkimys. Irtautuminen tunneaineksen vetovoimasta. Okkultisti ymmärtää, etteivät astraaliset näyt, tuntemukset, unikokemukset, voimakkaat emootiot ole sen todellisempia kuin fyysinen aines. Tunnelataukset eivät hallitse häntä, eikä hän erehdy samaistamaan itseään omiin emootioihinsa, joiden hän näkee syntyvän mekaanisten lakien mukaisesti, kytkettyinä muodollisten tasojen ei-vapaaseen toimintaan. Hän voi toimia astraalisella tasolla tietoisesti ja yksilöllisyytensä säilyttäen, mutta ei oletettavasti kykene kuljettamaan tätä muistoa fyysisiin aivoihinsa vielä tässä vaiheessa.

III vihkimys. Irtautuminen muotosidonnaisten älykonstruktioiden vetovoimasta. Okkultisti ymmärtää, etteivät hänen kaavoitetut, rajalliset mielteensä ole sen enempiä kykeneviä määrittelemään häntä itseään kuin fyysiset tai emotionaaliset aistimukset. Hänen idealisminsa – sillä jokainen vihitty on väistämättä idealisti – avartuu, ja sen mahdolliset vääristyneet, fanaattiset ainekset vapautuvat elävämmän energian käyttöön. Tässä vaiheessa katoaa myös separatismien harha, ja inhimilliseen perusuuntoon kuuluva sisäsyntyinen ylpeys murtuu. Kun ihminen toden teolla oppii näkemään ja kokee sielussaan järkähtämättömänä tosiasiana, ettei hän itse voi ottaa kunniaa fyysisistä toimistaan, astraalisesta elämästään eikä edes muotoon taotuista ajatuksistaan, vaan että nämä kaikki ovat ikään kuin leikkiä, maailman omaa näytelmää, jossa hän hetken kantaa milloin mitäkin naamiota – *kuitenkin täydellisen vastuunalaisena* – hän ei enää osaa pitää naamiopersoonallisuuttaan kovin suuri-

merkityksisenä. Koska juuri kaavoittava älyprinsiippi on se, joka pitää ihmisen maagista luomiskykyä muodossaan, tämän muodon sulaessa vapautuu valtavasti luomisenergiaa: tietoisuuden vankila ikään kuin sulaa pois, ja tästä sulamisesta vapautuva raakaenergia on hänen käytössään.

IV vihkimys. Tämän vihkimyksen seurausta voitaisiin kuvata johdonmukaisesti esittämällä, että se on vapautumista itse elinvoiman vetovoimasta, mutta tämä olisi helppo tulkita väärin. Kolmion tultua käsitetyksi on neljäs vihkimys *ristin* mysteerio, kuten hieroglyfisen avaimen antamasta sielunmatkan symboliikasta voimme nähdä. Neljäs prinsiippi on käyttökelpoisen laskutavan mukaan *prâna* eli elinvoima, mikä merkitsee käännekohtaa: koska ihminen on seitsenkertainen kokonaisuus, astuu hän neljännessä vihkimyksessä peruuttamattomasti rajan ylitse, sillä enin osa hänen kokonaisuudestaan on tiedostettu. Tässä vaiheessa virta kuljettaa häntä eteenpäin, sillä magneettinen veto on siirtynyt alemmasta puolesta ylempään, eikä maailma enää asetu hänen ponnistuksiaan vastaan, vaan tukee niitä.³⁵ Vaikka ei voida puhua *prânisesta* perustasosta, voidaan neljännen vihkimyksen suoma vapautuminen kuitenkin käsittää tämän neljännen ihmisolemuksen osatekijän kautta.

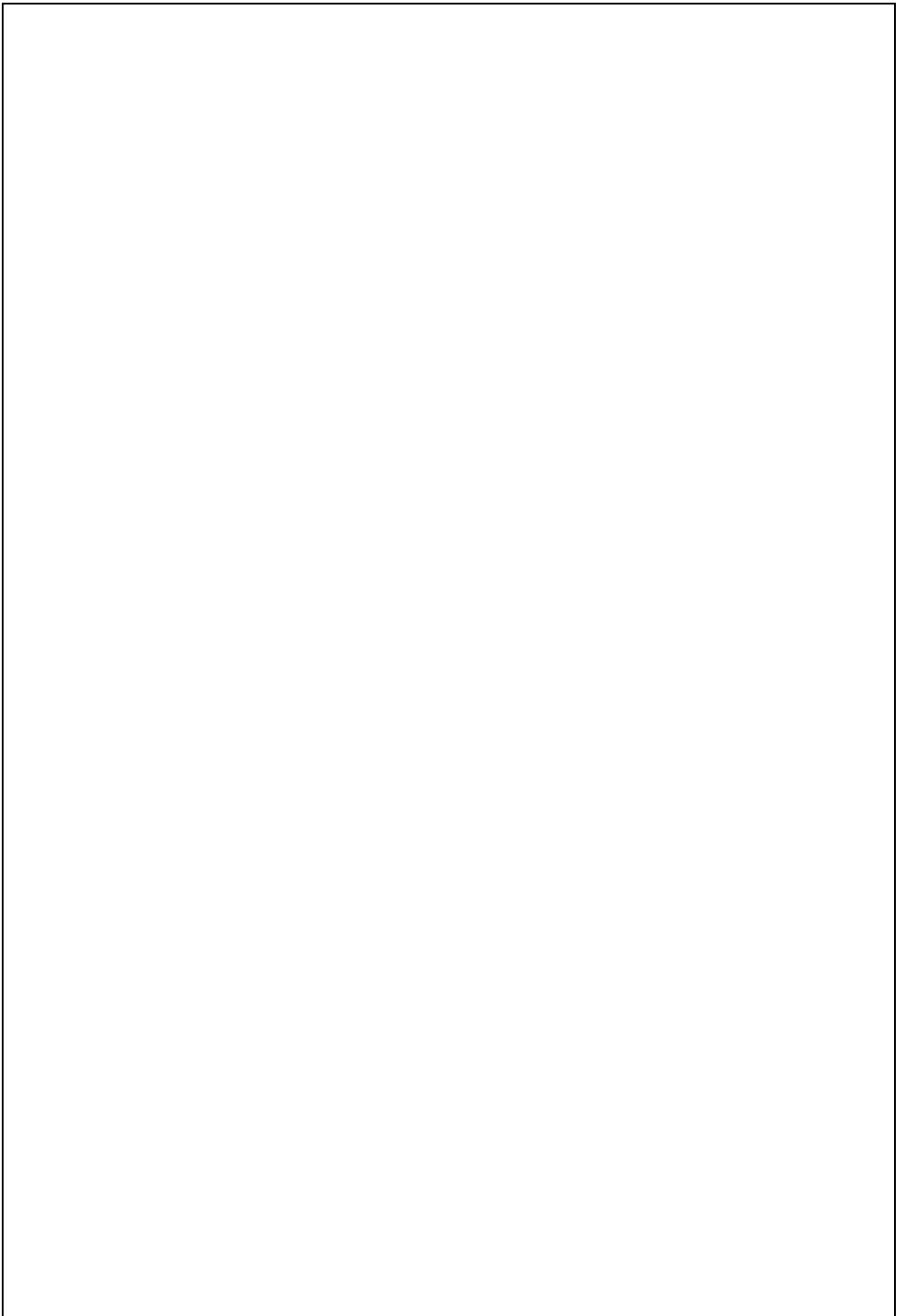
---

³⁵ Tällä seikalla tulee olemaan erittäin merkillepantava ja silmin nähden mullistava vaikutuksensa vihityn elämässä. Tuo vaikutus myös auttaa ymmärtämään paremmin, minkä tähden vasta neljättä vihkimystä pidetään usein *varsinaisena* vihkimyksenä, muiden ollessa kuin valmistavaa laatua. Nimittäin, tämän vaiheen läpäistyään oppilas tulee saamaan haltuunsa tiedon siitä, millä tavoin hän voi tuottaa itsessään *ulkoisesti* ne muutokset, jotka hän kaikissa aiemmissa vaiheissaan on läpikäynyt ja voittanut *sisäisesti*. Aina tähän saakka ja aivan erityisesti neljännen koetuksensa ajan on oppilas ollut sidottuna paitsi omansa, myös kollektiivisen kuolevaisen luonnon lainalaisuuksiin – ”arkonttien viisauteen”.

Edellä luonnostellut neljä vihkimystä muodostavat ne portaat eli portit, joita pitkin tietoisuus voi lähestyä adeptiuden astetta. Viidennellä portilla hänen ponnistuksensa on kovin toisenlaista kuin valmistavissa asteissa tai ”suuressa uhrauksessa”, sillä voitettuaan oman alemman luontonsa – kuten sanonta kuuluu – on ulkoisen luonnon taivuttaminen tässä *aurisessa* asteessa toista laatua kuin aiemmat, ytimeltään ennen kaikkea moraaliset ponnistelut.

Viides aste, adeptiuden aste edustaa täydellistynyttä ihmistä, ja mitä yrittäisimme tähän mielikuvaan lisätä, olisi jo omiaan harhauttamaan meitä pois päin tämänhetkisestä ponnistuksestamme, jolle tuo viides aste edustaa täyttymystä. Siinä missä oppilaan ponnistuksena on tehdä itsensä Egon eli korkeamman manaksen kanavaksi, adepti on täysin yhtynyt tähän korkeampaan olemukseensa, ilmentää sitä ja on sama kuin se. Tämän täyttymyksen ulkoinen symboli on okkulttisen tieteen symboleista taikavoimaisin, liekehtivä viisikanta, joka kuvastaa täysin eloon herätettyä ja kulma-asteiltaan harmoniseksi tehtyä kokonaisuutta, ihmistä ajattelijana ja luovan voiman haltijana, viiden periaatteen mestarina, viiden elementin täydellistymänä. Ja tuon viidennen avulla, joka neljän ykseyden periaatteen havaitsemisen jälkeen tekee nämä kaikki yhdeksi ja samaksi ykseydeksi yhden ainoan tahdon alaisuudessa, ihminen ymmärtää, rakastaa ja hallitsee paitsi itsensä, myös luonnon, joka hänestä itsestään jatkuvasti esiin virtaa, muuntuu ja tulee uudelleen absorboiduksi; sillä hän on nyt todellakin maagikko, erehtymätön ja oman perimmäisen itseytensä saavuttanut ☆.

FINIS

”Hän seisoo nyt länttä kohden kuin valkoinen pylväs, jonka yli iki-ajatuksen nouseva aurinko valaa ensimmäiset ja kirkkaimmat valoaaltonsa. Hänen mielensä niin kuin tyyni rannaton valtameri leviää ulos äärettömään avaruuteen. Hän pitää voimakkaassa kädessään elämän ja kuoleman. Totisesti on hän mahtava.”

- Seitsemän Porttia

